

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2026 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie P.P.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 września 2025 r., sygn. akt IX Ka 857/25, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt II K 284/25,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego, który podniósł zarzut niewłaściwej obsady Sądu I instancji, związany z naruszeniem art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Natomiast skazany w osobiście złożonym piśmie zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia, za czym miałoby przemawiać duże prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi wobec wagi podniesionego zarzutu, a w tej sytuacji wykonanie zaskarżonego wyroku spowoduje dla niego nieodwracalne skutki.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy ze względu na wagę podniesionych zarzutów, uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku może mieć miejsce, jeżeli zachodzi wysokie, niemal zbliżone do pewności, prawdopodobieństwo uchylenia prawomocnego wyroku (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 maja 2023 r., IV KK 105/23, LEX nr 3567070; z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21, LEX nr 3305890; z dnia 30 stycznia 2014 r., II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

W odniesieniu do zarzutu podnoszącego wystąpienie uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. trzeba wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być niemal zbliżone do pewności. Wprawdzie ranga zarzucanego w kasacji uchybienia jest poważna, lecz jego zaistnienie nie jest na tyle oczywiste, by badanie sprawy przez pryzmat przesłanek określonych w art. 532 § 1 k.p.k. przesądzało o konieczności przełamania reguły bezzwłocznego wykonania prawomocnego wyroku. Kwestia ewentualnego wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wymaga gruntownej analizy odpowiednich dokumentów oraz akt sprawy w kontekście podniesionych w kasacji zarzutów.

Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Jednocześnie w niniejszej sprawie nie wykazano w żaden sposób szczególnych okoliczności mogących przemawiać za wstrzymaniem wykonania w/w orzeczenia.

Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie stanowi swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie do kasacji. Nie oznacza zatem, że procesowo niedopuszczalne jest w przyszłości uznanie zarzutów podniesionych w kasacji za oczywiście zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.t]